

Cuprins

<i>Prefață</i>	9
Capitolul I. Cât de reală este „realitatea” ?	15
Dezvăluirile înregistrărilor fotografice	15
Inițiații afirmă : realitatea vizibilă e „iluzorie” !	23
Cunoașterile inițiatice confirmate de fizicieni ai secolului XX.....	34
<i>Note</i>	44
Capitolul II. La început a fost Gândirea	47
Unde și când a apărut „gândul” ?	47
Gândind, consumăm energie, dar o recuperăm din spațiu	69
De fapt, cine suntem noi ?	75
Biorezonanță, psihosomatică și autovindecare prin gândire	83
<i>Note</i>	92
Capitolul III. Manifestări ale „puterii interioare”	97
Mediumnitatea – noi orizonturi în științele moderne	97
Ectoplasmia : un fenomen foarte natural.....	106
Ieșirile corpurilor invizibile din trup.....	117
Forme-gând, materializări și fantome.....	120
<i>Note</i>	134
Capitolul IV. Uimitoarele fenomene produse de energiile-gând	137
Superforța primordială	137
Copiii-medium – sursă de inspirație pentru o revoluție științifică	155
Enigma dematerializărilor	160

„Particula lui Dumnezeu” sau o nouă descoperire ?	163
Strălucitoarele energii-gând vindecătoare	173
Imagine din trei realități	175
<i>Note</i>	179

Florin Gheorghită

STRANIA ENERGIE A GÂNDIRII

Ediția a II-a, revăzută și adăugită

POLIROM
2021

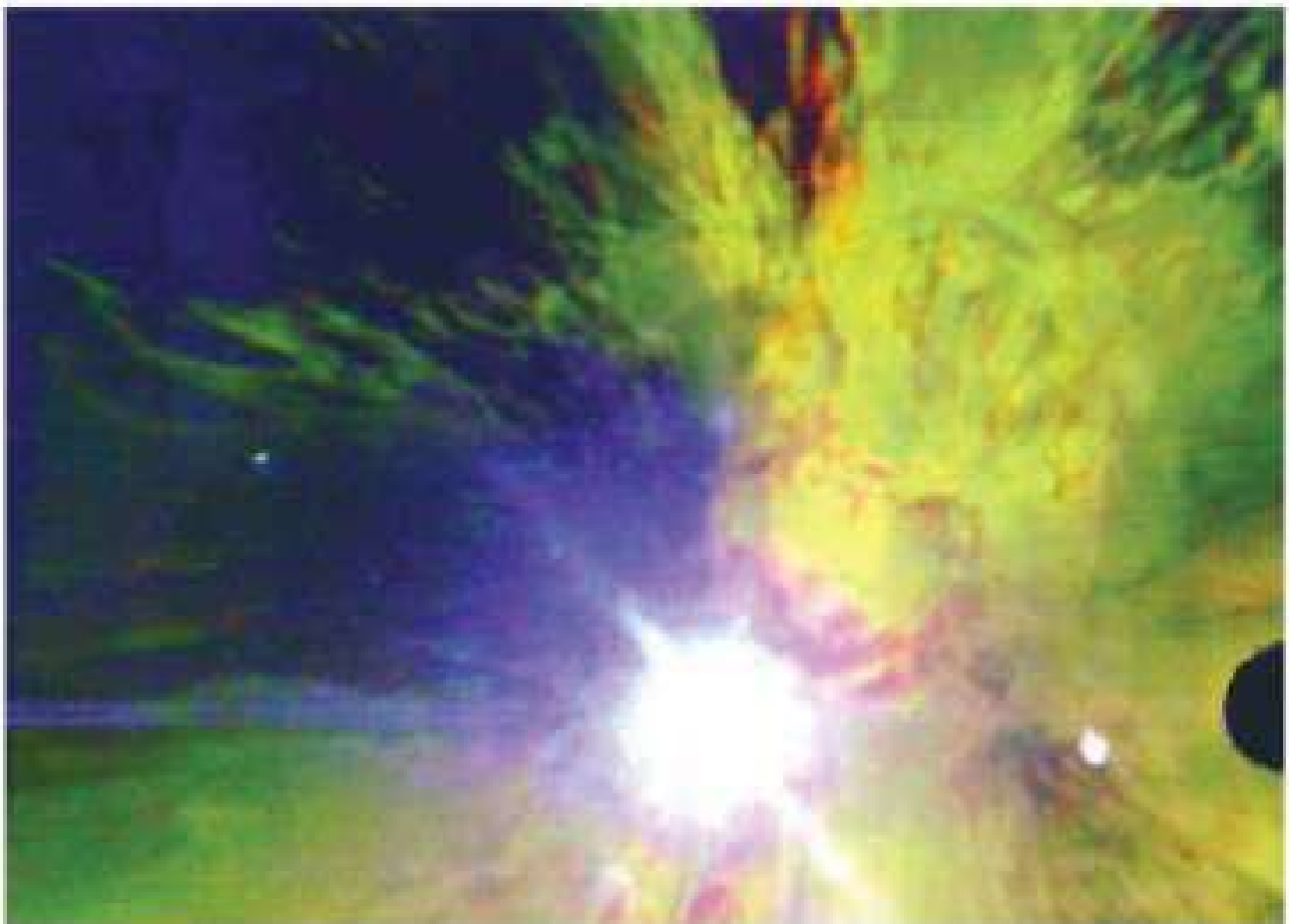

Figura 29. Aparatul cu biorezonanță este programat să redea și starea centrilor energetici ai corpurilor invizibile ; în imagine, partea principală a chakrei Ajna – din zona frontală a capului uman (foto : dr. Beatrice Lucache)

Figura 30. Fenomen uimitor : o entitate radiind în albastru, potență energetică, care și-a redus însă foarte mult diametrul, a activat întregul corp mental al tinerei Ioana Ducra să radieze tot în albastru, prin impulsul dat din spate la umărul ei drept, și i l-a „împins” în față, pentru a-i fi fotografiată demonstrația (Suceava ; vara 2007 ; foto : colecție dir. Artemisia Ivanciuc)

Prezentând evidențele teoretice și experimentale care au permis provocatoarele concluzii, atomistul francez a enumerat concret uimitoarele proprietăți ale particulelor elementare ale materiei ce au condus la concluzia că „sunt vii” : tendința de a crea structuri ; o anumită *memorie* ; capacitatea de a interacționa cu alte tipuri de particule ; capacitatea de a se uni în perechi, de spin zero. Accentuând importanța celei mai „ciudate” capacități în manifestările fizice ale particulelor elementare, acesta se exprima astfel : „Fiecare particulă a materiei dispune – în microcosmosul ei imaginar – de o *memorie semnificativă*, de care va trebui să se țină cont pentru a explica în mod complet comportamentul *individual*”.

În fapt, când apreciatul E. Fredkin afirma că spațiul infinit e plin de „cuante-informații”, el exprima într-o altă formulare aceeași idee a capacității *mentale* de memorare, deținută de fiecare microentitate cu manifestări specifice *viețuitoarelor*. Dar în ce consta oare „informația” deținută individual de infinita populație cosmică ? Erau oare categorii diferite ale „cuantelor-informații” în funcție de cunoașterea memorată ? Și de unde au putut proveni asemenea „informații” ?

Iată însă unele selecții edificatoare din textul inițiativ publicat în anul 1939 de S. Demetrescu, care au redat comunicări ale „îngerului” cu fond științific confirmate ulterior de experimentele fizicienilor :

Infinitul nu este gol și nici vid, ci e plin cu o ceață neînchipuit de deasă, a unor particule foarte mici. [...]

Însăși prima Divinitate creatoare a luat naștere din una dintre aceste particule. [...]

Infinitul e plin de particule vii. [...]

Particulele din Infinit sunt vii pentru că sunt inteligente, pentru că gândesc în interiorul lor. Dar vibrația lor e dezordonată, ele nu au o țintă, un scop. Ele par staționare, rămânând în vecii vecilor în aceeași stare.

Iată deci și pe această cale inițiativă afirmarea deschisă a unei explicații privind *sursa inteligenței primordiale* și respectiv a *gândirii primordiale* ! Așadar, *gândirea* a fost din eternitate o proprietate a celor mai mici granule dintr-o substanță-energie care a populat infinitul spațial sub forma unor cuante infime, dar cu proprietăți deosebite. Desigur, ne este greu să concepem cum minuscule „grăunțe punctiforme” de energie ar fi capabile „să gândească”, fiind „inteligente” ... Dar,

de fapt, *nimeni* nu știe ce este *energia* în sine, de unde provine și dacă „în spatele ei” se mai află *ceva*... Știința modernă cunoaște doar patru „forme ale energiei” – forța electromagnetică, forța nucleară slabă, forța nucleară tare și forța gravitației –, considerând însă că acestea „s-ar fi desprins” după *big bang* dintr-o *energie primordială* – necunoscută încă... Într-un atare cadru ce depășește capacitatea umană de a cunoaște și a pătrunde în marile „taine ale spațiului infinit”, comunicarea oferită de acel „duh alb” inițiatului român este totuși – comparativ – cea mai avansată explicație posibilă la actualul nivel de cunoaștere și de înțelegere al omenirii... Și este evident faptul că „îngerul” cunoștea și alte aspecte, prezentate însă până acum numai în cărțile inițiatului român:

Toate aceste particule au fost în veșnicia infinită de un singur fel, toate au fost *wi*, vibrante, dar fixe... Toate erau *neutre* sau inactive... unele dintre acestea s-au desțelenit și au început să devină cât de cât active, să treacă în starea denumită de noi *pasivă*. În fine, unele au ajuns la o conștiință mai vie, la o activitate mai dezvoltată. Pe acestea le-am numit *active*...

Dar aceste trei feluri de „particule vii” din „ceața neînchipuit de deasă” sugerează o mare asemănare cu cele trei feluri de quarcuri care alcătuiesc particulele materiei din care e constituită planeta noastră și tot ce există în universul cunoscut de noi. Desigur, nu este exclusă o altă variantă: „ceața primordială” să fi fost compusă din celelalte trei tipuri de quarcuri specificați în schema teoretică a fizicianului M. Gell-Mann, dar nedescoperiți încă și care în timpurile primordiale ar putea fi specifici materiilor invizibile și celor subtile. Oricum, există o anumită asemănare cu procesele fizice specifice quarcurilor, profesorului român fiindu-i specificat și un anumit detaliu: acele *particule vii* din spațiu s-au asociat cândva într-o pereche și apoi într-o *treime*:

La început, o singură particulă a sunat mental, chemând la viață și la activitate pe surorile ei. După veacuri, o a doua particulă a răspuns la această chemare plină de iubire. În fine, de la o vreme, la cele două s-a alipit o a treia. Deci prima asociere a fost o *treime*. Ea s-a alcătuit prin dragoste, prin înțelegere. Din acel moment s-au instituit și *legea iubirii* și *legea asocierii*.

Dar acel „răspuns la chemarea plină de iubire”, care a consacrat primele *două legi fizice primordiale* într-o „ceață inactivă infinită”, redă o cunoaștere fundamentală total diferită de teoriile actuale ale fizicii: nu a existat *big bang* (o „mare bubuială”), nu a fost nici o „mare explozie” și nici măcar *a little bang*! *Germenul* care s-a „autoformat” prin propria *gândire elementară* și apoi *a dorit, a gândit să creeze*, dezvoltându-se ca o entitate tot mai potentă până când a devenit *Unicul, Tatăl Creator*, este cel care prin *Gândirea Sa*, prin *concentrarea energiei gândirii Sale ca Voință creativă*, a declanșat extraordinarele fenomene ale *Creației cosmice*! Astfel, deși edificarea universului (a universurilor) materiei grele a fost la început un *proces fizic foarte lent*, ritmul a fost tot mai ascendent! Desigur, nimeni nu poate ști câte zeci de miliarde de ani tereștri a durat crearea – foarte probabilă – a mai multor universuri experimentale până la „optimizarea” care a condus la crearea „universului nostru”, a vieții biologice bazate pe atomul de carbon; ceea ce „îngerii” au putut afla totuși a fost descrierea sintetică a „începutului începuturilor”:

Dumnezeu Tatăl e din veșnicie, fără de început, prin esența sa. Inițial El a fost însă o *entitate neutră*, o particulă din haos, fără mișcare. Atributul său esențial era *gândirea* [...]. Văzând liniștea și tăcerea ce domneau din veșnicie în haos [...] a început să se miște [...]. Urmare mișcării, gândirii sale, a provocat vecinele la asociere și mai târziu la organizare [...]. Iubirea le chema și, începând să se sudeze, au format o *masă de particule vii* [...], prima colectivitate de particule-viață, constituind prima Sferă: Capul lui Dumnezeu.

Giganticul proces creativ care a urmat a constat inițial într-un extraordinar fenomen fizic, având la bază primele *forme de energie* (forțele nucleare slabe și tari, forța electromagnetică și forța gravitației), respectiv *primele legi fizice* concepute de *gândirea Creatorului*: atragerea și fuziunea selectivă a „particulelor gânditoare” din haos, pentru crearea unor tipuri foarte diferite de materie, care să fie „modelate” treptat într-o infinitate de „forme”, conform unui admirabil Plan Divin. Și acest gigantic proces fizic s-a produs de atunci în mod continuu, cu o amploare tot mai impresionantă. Astfel, Sfera Divină s-a dezvoltat tot mai extins și s-a autoorganizat într-un uriaș „laborator cosmic”: atrăgând mereu prin „chemare mentală și iubire”

și „innobilând” imense cantități de particule, a creat din începuturi „duhuri”, spirite și Ierarhii de Ființe Spirituale Superioare, care, răspândindu-se treptat în Cosmosul Creației, să transpună în fapt Planul Divin de înfrumusețare a zonelor de unde a absorbit uriașe populații de particule ale haosului. Dar în paralel, prin alte procese selective concepute pentru alte feluri de materii, au fost transformate tot mai numeroase populații de „particule vii” din spațiul infinit; din acestea au fost create treptat miliarde de miliarde de stele, planete, galaxii, în cadrul unor neștiute universuri – într-o varietate pe care mintea noastră nu o poate concepe, considerând-o pur și simplu infinită...

Din impresionanta descriere – oferită în țara noastră de profesorul S. Demetrescu – a apariției din mulțimea infinită a „microentităților gânditoare” a unui *Creator* care a conceput și a realizat o extraordinară creație universală rezultă și un alt fapt ce ar elimina chiar unul dintre fundamentele „teoriilor big bangului”: radiația izotropă care străbate întregul univers astronomic, considerată de oamenii de știință o „relicvă” a „marii explozii”, ar fi de fapt una dintre variatele energii radiate continuu de Sfera Divină, având roluri funcționale în asigurarea permanentă a armoniei dinamice a universurilor în condițiile permanentelor manifestări evolutive ale acestora!

Astfel, pentru aceia dintre noi care, percepând frumusețile și profunzimea Creației în tot ceea ce ne înconjoară, caută să o înțeleagă tot mai bine, atât prin extinderea cunoașterilor scientizate, cât și a celor din Știința spirituală paralelă, devine tot mai evident un fapt fundamental: deși *gândirea* ca manifestare fizică a provenit din „infinitul mic” al unor granule *vii* de energie care populau spațiul, a devenit o forță, o energie fundamentală atotputernică atunci când din acestea s-a autocreat Unicul, Tatăl Creator, Divinitatea absolută.

Și este edificator faptul că tot mai mulți fizicieni, stimulați de concepțiile teoretice și descoperirile „revoluționare”, au ajuns la aceeași concluzie ca savantul Stephen Hawking: „Atât timp cât universul a avut un început, putem presupune că a avut un creator”.

Însuși astronautul american Edgar Mitchell (cu doctorate în fizică și în tehnica spațială) – care a avut o percepție mult mai realistă asupra universului după ce a aselenizat în anul 1971 – i-a mărturisit

fizicianului T.J. Streicher²⁶ o concluzie similară cu cea a savantului englez, dar și cu cea din deceniile anterioare a inițiatului român Scarlat Demetrescu :

Răspunsul academic este, firește, că *big bangul* a creat totul. Eu nu cred însă în această teorie. Eu cred că evidența concepției astrofizicianului Fred Hoyle a creației continue este mai sustenabilă.

Gândind, consumăm energie, dar o recuperăm din spațiu

În contextul comparativ al concepțiilor științifice privind impresionantele enigme ale spațiului și ale modului de edificare a universului, viziunea transmisă prin profesorul bucureștean de „un duh alb” pare extraordinară ca fond explicativ: înainte de orice manifestare, în nesfârșirea spațiului ar fi existat un infinit „câmp al unei energii fundamentale – *energia noetică*”. Cuantele sale infime, dar în număr infinit, palpitând permanent în ritmul vieții, ar fi posedat și o inteligență elementară! Or, aceste caracteristici intime indică și anumite potențe energetice individuale, întreținute atemporal de fondul energetic al „câmpului infinit” – care ar fi fost „o proprietate specifică a infinitului”!

Afirmațiile sunt tulburătoare, iar mintea omenească nu le poate cuprinde și nici nu le poate verifica... De aceea, în cadrul teoriilor expuse, majoritatea fizicienilor evită pur și simplu tema „dar înainte ce a fost?”. Totuși, datorită cunoștințelor aduse încă din Antichitate de Maeștri Spiritualii veniți din spațiu și oferite înțelepților pământeni întrupați sau aflați în apropiata Lume a Sufletelor, Știința Spirituală formulează răspunsuri mai apropiate la întrebarea respectivă – dar în mod apocrif. „Duhul alb” i-a repetat însă lui S. Demetrescu cu atâția ani înainte de orice formulare științifică o informație foarte importantă :

În realitate, toate particulele din spațiu sunt vii, pentru că toate au o palpitare, o ușoară mărire și micșorare a volumului lor sferic. Toate acestea sunt inteligente pentru că gândesc în sinea lor.

[...]